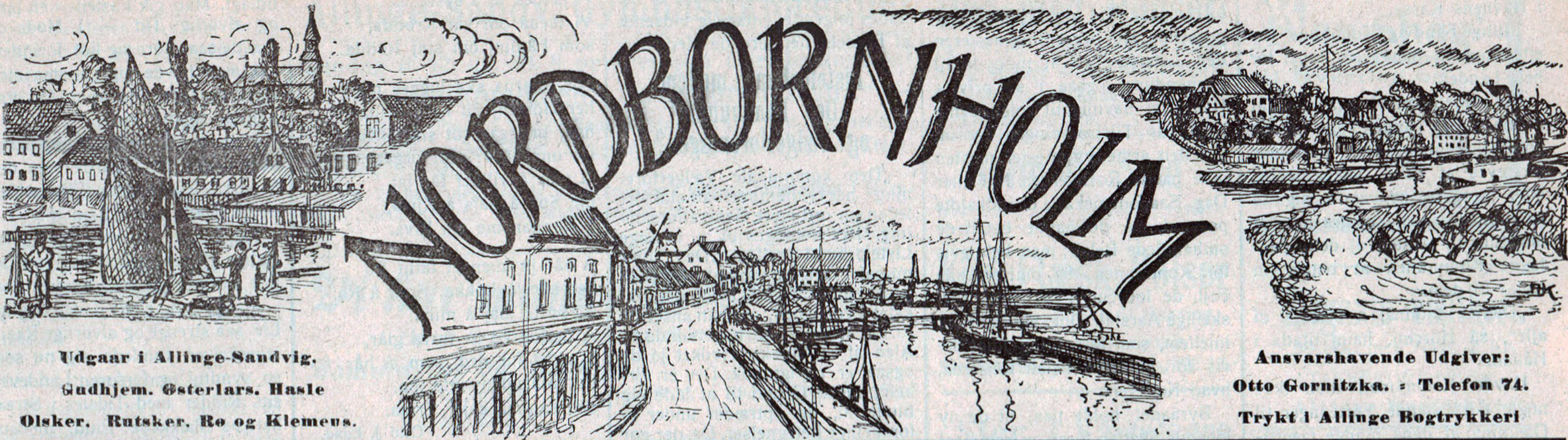

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Gudhjem. Østerlars. Hasle

Ølsker. Rutsker. Rø og Klemens.

Ansvarshavende Ud giver:

Otto Gornitzka. : Telefon 74.

Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 286

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - 6 Ø.

Fredag den 10. Februar

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1933

Naar Nøden er størst-

Den gamle Gaard ligger i Læ bag Skoven og den høje Bakke, der ganske skjuler Bygningerne for Folk, som kommer fra den Side. Kun de friske Luftninger fra det solglimtende Hav kommer uhindret ind med Drømme og Anelser om fjerne Kyster.

Det er Sommer, og Gaarden ligger midt i Sollyset i Middagsstilhed. — Hvor er Fjordgaarden smuk i Sommerdagens Sol. — Gaarden er gammel. Det kan ingen nægte. Men den er den smukkeste paa disse Egne. Straatagene lyser i Solglansen grønt mod Himmelblaaet, Murene er blændende hvide, og Egebindingsværket er nymalet. Fra den midterste af de tre Skorstene stiger en blaa Røg-søjle til Vejrs og glider ud i et med Sommerluften. — Det er sikkert Pigen, der er ved at tænke paa Eftermiddagskaffen.

Lænkehunden dører i Middagsstilheden, men kommer der fremmede til Gaarden, er den straks lysvaagen. Og ude paa de vide Marker staar Hestene og Rækker af blanke, røde Køer, som Røgte- ren just er i Færd med at flytte og vande efter Middagsmalkningen.

Ja, Fjordgaarden er en smuk Gaard. Ingen kan sige, at gamle Niels Fjordgaards Datter, som det hele nu tilhører, har ladet noget forfalde i Aarene efter Faderens Død. — Else Fjordgaards Moder døde, da hun fødte Else.

Oppe paa Bakken stod Else og saa ud over den frodige fynske Eng. Hun lignede sin Moder — det havde gamle Niels Fjordgaard tænkt mangen Gang, naar han frydedes ved Synet af Datteren. Høj, slank, som Slægten paa Fjordgaarden altid havde været, var hun, og hendes lange Haar var gyldent.

Else havde altid været et Midtpunkt paa Fjordgaarden, og hun var som Barn maaske blevet noget forkælet, men da hun blev voksen viste det sig, at hun ikke havde taget Skade af det. Den Dag, hun fyldte de sytten, overtog hun fuldt ud Ledelsen af Gaardens indre Arbejder. Hun havde selv længe i Forvejen bedt om at faa Lov til at styre Huset, og Niels Fjordgaard lod hende saa som sædvanlig faa sin Vilje, idet han tænkte, at hun saamænd nok snart vilde blive træt af Hvervet. Men da Else var kommet til Røret, veg hun ikke tilbage, og forøvrigt kom Fjordgaardsmanden aldrig til at fortryde, at han havde føjet sin Datter.

Aarene gik. — Niels Fjordgaard skrantede, og en skønne Dag saa han klart, at det var forbi, og han kaldte Datteren til sig. — Det var ikke og havde ikke i flere Aar været godt med Pengesagerne, be-

troede han hende. — Du vil faa en haard Kamp, om Du skal beholde Fjordgaarden! — sagde han. „Det er Tiderne, Else! — Jeg svor engang, at Fjordgaarden ikke skulde komme paa fremmede Hænder i min Tid, og jeg er glad for, at jeg ikke faar det at se. — Det gør Du sikkert — men hold ud saa længe Du kan“ — Det lovede Else.

Og i de Aar, der var gaaet siden Faderens Død, havde hun trofast sat alle Kræfter ind paa at bevare Gaarden, trods det, at hun klart saa, at hun før eller senere maatte trække det korteste Straa.

Stadig væk havde hun faaet Hensland af Kreditorerne, og Veksler havde hun anvendt atter og atter. Kreditorerne var ikke fri for at nære Beundring for den unge, kække Kvinde, der saa haardnakket kæmpede sin Kamp. — Men det var jo da en gammel Gaard, som det var dumt af Pigebarnet at kæmpe saa forstokket for. Hun kunde da lige saa godt sælge og derved komme ud af Vanskelighederne, mente de — og tilsidst forlangte de det.

Det var Tanken om Salget af det gamle Hjem, der beskæftigede Else, medens hun fra Toppen af Bakken saa ud over det store, solglitrende Hav. — Hvor paa Havet mon Knud nu var? — Vilde han mon ikke mere lade høre fra sig? — Dersom han blot var her, saa vilde Skyerne splittes. Hun følte sig saa knugende træt og ensom.

Knud Lange var Elses Kæreste, Styrmand paa et af de store Selskabers Dampere. Det var ikke rigtig efter Niels Fjordgaards Hoved, at han var Sømand, og Else var paa sin Side heller ikke glad for det. Men det var noget forskellige Grunde, de havde. Niels Fjordgaard mente, at Knud i Stedet for at pløje Havet gjorde bedre i f. Eks. at pløje Fjordgaards Marker. Og Else var langt fra glad, naar Knud rejste ud, men som Fjordgaardskvinderne altid havde været stolte, var hun det ogsaa. Da Kysterne grønnedes, stævnede Knud mod fjerne Strande, og der var nu gaaet et Par Aar, efter at han var sejlet i Langfart. Een Gang i den Tid naaede Else lige at være sammen med ham et Par Dage i Aarhus, men ellers havde hun levet i Ensomhed paa Fjordgaarden. Knud ventede hun ikke at se for det første. — Og nu, nu maatte hun opgive Kampen og drage fra det gamle Fædrenehjem.

„Telefonen! Telefonen!“ — Disse Raab fra Pigen, der stod nede paa Trappen, afbrød Elses Betragtninger, og hun ilede ned ad Bakken.

Hun havde en Anelse om, hvem der var paa Traaden, og den slog til.

— Det var ganske rigtigt den gamle, elskværdige Sagfører, der

meddelte hende, at nu havde der meldt sig en Køber til Gaarden. En Køber, der var i Stand til at betale ud, dersom Handelen blev Alvor, og det var Sagføreren ikke i Tvivl om, at den blev. Hvem Køberen var, maatte han ikke fortælle, men næste Dag vilde Sagføreren komme med Manden, saa han kunde tage Gaarden i Øjesyn.

Da Else havde ringet af, taarnede Bekymringerne sig atter op, men de afløstes snart af en Følelse af Tilfredshed over, at hun snart var færdig med at sidde og „hugge i det“.

Men ét beskæftigede stadig hendes Tanker. Det var, hvorfor Knud ikke havde svaret paa hendes sidste Breve. Der var gaaet over to Maaneder, siden hun havde hørt fra ham. Skulde han virkelig være? Nej, hun turde ikke tænke paa det! For det kunde og maatte ikke være sket. Og dersom Skibet virkelig var forlist, eller han paa anden Maade var forulykket, saa vilde hun dog paa en eller anden Maade have faaet Meddelelse om det. — Men maaske der var en anden? — Nej heller ikke det var Grunden, dertil kendte hun Knud for godt, og dersom det virkelig var Tilfældet, saa vilde han have skrevet det til hende Nej, det var ufatteligt.

Det blev en lang og søvnløs Nat for Fjordgaards Else, men endelig oprandt Dagen, der skulde sætte et mærkbart Skel i hendes Liv. Hun kunde ikke lade være med at tænke paa alt det, hun havde gennemgaaet de sidste Aar. De havde været saa uendelig lange syntes hun. Den stolte, stærke Fjordgaardskvinde overvældedes af alt dette, saa hun var bleg og forgrædt, da hun ved Middagstid sad i Lindelysthuset nede i den store Have. Sytøjet havde hun med men mange Sting syede hun ikke. Hunspekulerede og Trækningerne om hendes Mund var alvorlige. Nu vilde den fremmede snart komme, og at Gaarden vilde blive solgt, var der næppe Tvivl om — og næsten i samme Øjeblik, hun tænkte dette, rullede et Automobil ind i Gaarden.

Else rejste sig. — Nej, hun kunde alligevel ikke. — Han vilde jo alligevel blive vist ned til hende. Hun satte sig igen og begyndte at sy og snart hørte hun Havegængens Grus knirke. Indgangen til Lysthuset formørkedes, men hun saa ikke op. Den fremmede rømmede sig. — „Goddag, Else!“ — Med et lille henrykt Skrig sprang hun op — for det var jo Knud.

Det var virkelig Knud Lange, der var Køberen. — Nu var det hans Hensigt at sige Farvel til Sømandslivet. Hvad hans Taushed angik, saa havde han de to Maaneder ligget paa Hospitalet i New-

castle, og han havde undret sig meget over, at han ikke hørte fra hende. Men nu havde han en sandsynlig Forklaring. En af Hospitalportørerne havde ageret Postbud for Knud og han havde selvfølgelig faaet Betaling for det. Men der var aldrig nogen Breve til ham, og da Portøren kort før Knuds Afrejse blev grebet i Tyveri, var det mest sandsynligt, at Fyren havde tilintetgjort Brevene for ikke at have Ulejlighed med at bringe dem til Postbudet.

For et Par Dage siden var Knud vendt hjem til Danmark med en af Rutedamperne, og tilfældigvis havde han bemærket, at Fjordgaarden skulde sælges. Han havde da straks gjort Skridt til at faa sin Mødrenearv udbetalt og derefter sat sig i Forbindelse med Sagføreren.

„For Du ved vistnok, Else“, sluttede han, „at jeg i Grunden altid har haft Lyst til at blive Mand paa Fjordgaarden!“

Hvad der er udrettet. Regnskabsvæsenet.

—O—

Hr. Borgmester Bloch har ønsket at skrive Indledningen til denne Artikel.

Den lyder saaledes:

„Naar der i det efterfølgende skrives lidt om vort Regnskabsvæsen, maa dette ikke opfattes som en Kritik af vor forhenværende Kæmner, Hr. cand. Mortensen. Det er en Fremstilling af Forholdene, som disse kan blive, naar der mangler System og Ledelse, og et Forsøg paa i korte Træk at give et lille Rids af Kasse- og Regnskabsudvalgets Arbejde.

Hr. cand. Mortensen, der har arbejdet for Kommunen i over 30 Aar i forskellige Stillinger, har sikkert altid gjort sit bedste. Arbejdet paa Kommunkontoret blev stadig større og større, og da først Bunden af Kassen var naaet, og Arbejdet maatte ophobes paa Grund af Pengemangel, blev dette uoverkommeligt. Ingen, selv nok saa dygtig Mand, vilde under disse Forhold kunne holde Orden i Kommunens Sager; tilmed var Hr. Mortensen nu en ældre Mand og i de senere Aar stærkt mærket af Sygdom.

Hvis Læseren vil holde ham udenfor det efterfølgende og mindes ham, som den godhjertede og hjælpsomme Mand, han er, er Hensigten med disse Linier naaet“.

Her sluttede Borgmesteren sit Indlæg.

I det efterfølgende er Hr. Bloch Støbemesteren, medens undertegnede giver Formerens mere underordnede Rolle.

Ved et mægtigt politisk Møde i Fyns Forsamlingshus kort før Landstingsvalget udtalte Udenrigs-

minister Dr. Munch de bevingede Ord: „Vi vil Orden i Danmarks Hus!“

Da det ny Byraad traadte til den 1. April 1929, var Opgaven først og fremmest at skaffe Orden i Allinge-Sandvig Kommunes Hus.

Var der da Uorden? Man læse følgende: Der var i Kommunens Pengevæsen det frygteligste Virvar. Ikke en rød Øre i Kommunens Kasse. Legatmidlerne, omkr. Kr. 27000, var brugt, og der henlaa i en Skuffe ubetalte Regninger andragende en Sum af Kr. 88000. Havnens Kassebeholdning Kr. 15000 var brugt. Dette var ulovligt, og for at skjule denne Ulovlighed optog det afgaaende Byraad et Veksellaan pr. 31. Marts paa Kr. 15000, som det saa puttede i Havnens Kasse, hvorved denne var i Orden (a jour)

Det er en fundamental og uomgængelig Sætning i Bogføringslæren, at der til ethvert Tilgodehavende svarer en Gældspost af samme Størrelse og omvendt, thi her gælder ogsaa den omvendte Sætning.

Veksellaanet paa de 15000 Kr., der indgik i Havnens Kasse, maatte figurere som Laan et eller andet Sted; men det er ulovligt at overføre et midlertidigt Laan fra det ene Regnskabsaar til det næste, saa enten „man sætter Ølse for eller Ølse bag, beholder Pølsen alligevel sin Smag“.

Imidlertid, det ny Byraad skulde tiltræde den 1. April, altsaa en Lønningsdag, og der var som allerede nævnt ikke en Øre i Kassen. Hvordan klarede saa Byraadet Stillingen? Ved at begaa en Ulovlighed! Borgmesteren gav Kæmneren Ordre til at udbetale Lønningerne, Enkebørnspenge, Aldersrentenydernes Rente o.s.v. af de 15000 Kr., der Dagen forud var indgaaet i Havnens Kasse. Borgmesteren var godt nok klar over, at Tingene ved et ofte tidligere brugt Fif kunde klares paa en snildere men mindre hæderlig Maade, nemlig ved at vente med Udbetalingen til om Eftermiddagen. De 15000 kunde da blive i Sparekassen hele Formiddagen, og der kunde af denne faaes udstedt Attest for, at de fandtes d. 1. April. Ved denne Fremgangsmaade kunde man stikke Ministeriet og andre Autoriteter Blaar i Øjnene og alligevel have Pengene til Raadighed om Eftermiddagen; men Jyderne er som bekendt gundærlige Mennesker, og Borgmesteren kunde ikke tænke sig at befærde saa snørklede Stier; men valgte den slagne Landevej. Der vankede da ogsaa i en god Mening fra Ministeriet for offentlige Arbejder, og der blev vekslet et Utal af Skrivelser i den Anledning. — Naa, disse 15000, der en Tid lang vankede omkring som Tordenskjolds Soldater i Marstrand, er forlangt

forankrede paa rette Sted, nemlig i Havnens Kasse.

Allinge-Sandvig Kommune var efterhaanden blevet en Fabel for hele Landet.

Det var kommet saa vidt, at Firmaer, der havde Penge tilgode hos Kommunen, efter i Aarevis forgæves at have rykket denne, ikke længere henvendte sig til Kommunen, men nøjedes med at henstille til Amtet, at dette paa-lagde Kommunen at betale sin Gæld til dem.

„Dær e monna, å stora e di ajle“, så Horrinj, hainj titada i Häuan.

Havde Kommunen mon ikke nogle udestaaende Fordringer til Dækning af dens mange Gælds-poster? Jo, Masser! Der var først og fremmest Skatterestancerne, de var mange og næsten store alle; fremdeles Fordringer paa forskel-lige Afgifter, Huslejerestancer, Til-godehavende for Pladsleje o. s. v. Mange af disse Restancer gik helt tilbage til Regnskabsaaret 1915-16.

Aaret 1915—16 er et skelsæt-tende og som det synes skæbne-svangert Aar for vor Kommune. Verdenskrigens Dønninger blev mærkbare ogsaa hos os i Form af forskellige saakaldte Restrik-tioner, som den lidt ældre Genera-tion endnu har i frisk Minde. I dette Regnskabsaar skiftede vi Borgmester. Hr. Overlærer Holm afløstes af Hr. Stenhuggermester Chr. Larsen, og endelig fik vi Ud-valget af 4. Marts 1916, (Velfærds-udvalget) d. v. s., Kommunen kom under Administration.

Men tilbage til Skatterestancerne.

Det nye Kasse- og Regnskabs-udvalg D'hr. Borgm. Bloch, Agent Laurits Pedersen og Direktør Bech, blev hurtigt klar over, at Skatte-restacerne var den Knap, der maatte trykkes paa for at faa nogle Skillinger i Kassen, Mange, mange ærede Medborgere skyldte Skat. Desværre for det gamle Byraad havde dette maattet undlade at indkræve Skattens Mønt med den fornødne Kraft, da flere af dets Medlemmer selv havde en Rem af Huden. Det ser virkelig ud til, at de ansvarshavende engang var fa-ret i Harnisk overfor dette For-hold; thi der var anskaffet en der-til meget tjenlig Skatterestancebog; men ved nærmere Eftersyn. viste det sig, at dens Blade alle som et var blanke.

Nu lod ovennævnte Udvalg Frk. Karen Larsen og en anden dygtig Kontordame gaa i Gang med en Udredning af hele Historien. Det blev et baade stort og brydsomt Arbejde. Hver Skyldner fik Konto, og hvis vedkommende stod paa Restance fra Aaret 1915, hvilket tit var Tilfældet, fik Gangen i Ar-bejdet følgende Forløb: Mellem 1915 og 1929 ligger 14 Aar. Hvert Aar gav 4 Skattebøger, en for hvert Kvartal. Det bliver for 14 Aar ialt 56 Skattebøger, der skulde gennemblades og efterses for at finde hver enkelt Mands Skatte-skyld. De unge Damer tjente Kr. 700,00 paa den Affære; men ud-førte ogsaa deres Arbejde med stor Grundighed.

Derefter foretog Kasse- og Regn-skabsudvalget den kritiske Bedøm-melse af de forskellige Konti. Mange blev allerede i første Om-gang strøget som uerholdelige.

Det kunde tænkes, at man paa Kæmnerkontoret ved Indbetaling af gammel Skat havde glemt at slette en Restance i Skattebogen. For at faa konstateret om Skyld-nerne vilde godkende deres for-mentlige Skyld, blev der tilsendt hver enkelt en Opgørelse over denne samtidig med, at man ud-bad sig vedkommendes behagelige

Nærværelse paa Borgmesterkon-toret, naar Tid og Lejlighed var passende. Her begik Borgmesteren den Letsindighed at indbyde til Forhandling ogsaa i sit private Hjem, og navnlig til sidstnævnte Sted var Tilstrømningen enorm, saa den arme Borgmester næsten ikke havde Ro hverken Nat eller Dag. Saagodtsom alle de indkaldte paastod, at de havde betalt de omhandlede Beløb; men heldigvis for Kommunen tog omtrent alle Fejl, de løb Sur i de mauge for-skellige Aarstal. Dog var der Folk imellem, som førte fuldgældigt Be-vis for at have betalt Kejseren, hvad Kejsereus er.

Byraadet holdt paa, at de ny løbende Skatter først og fremmest skulde betales; men for at sikre Kommunen for Tab ved Foræl-delse af de gamle maatte hver enkelt Skyldner underskrive en Er-kendelse af sin Skyld og en Over-enskomst paa en vis Afbetaling af Gælden

Kasse- og Regnskabsudvalget sled som Heste; men Arbejdet blev udført, og man kunde gaa i Gang med Løsning af andre Opgaver.

Hist og her var der indført 10 Raters Betaling af Skatten, bl. a. i Rønne. Udvalget undersøgte nu Virkningen af denne Ordning og fandt den hensigtsmæssig. Den blev derfor indført, og Praksis vi-ser, at Skatten gaar meget bedre ind nu end tidligere.

Ministeriet gav sin Tilladelse mod stadig at holdes underrettet om, hvorledes Virkningen ytrede sig i Forhold til Kvartals-Opræv-ningen.

Denne ny Ordning gav Kæmner-kontoret et stærkt forøget Arbejde, og da man fandt, at den gamle Regnskabsform nærmest var ubru-gelig i den Forbindelse, vedtoges det at indføre en ny.

For at staa frit overfor Funk-tionærerne blev hele Personalet paa Kæmnerkontoret opsagt.

Hr. cand. Mortensen ønskede ikke at fortsætte under den ny Ægide; men gik af med Pension.

Pladsen som Kommuneboghol-der blev besat med Hr. Bang Han-sen, hvis Specialitet er Forsørgel-sesvæsenet. Borgmesteren siger, at Hr. Bang Hansen har skrabet betydelige Summer ind i Kommu-nekassen ved nøjagtig Indkrævning af Refusionsbeløb fra Amt og andre Kommuner og mener, at Byraadet har været særdeles heldigt ved Besættelsen af Kommuneboghol-der-Stillingen.

Frk. Karen Larsen blev ansat som Kassererassistent, Mogens Henriksen som Elev, og Snedker Johs. Lind som Skatteopkræver.

Senere er der sket den Ændring, at Frk. Larsen er gaaet over i en anden Stilling, Mogens Henriksen er rykket op som Kassererassi-stent, og Kommis Poul Hansen er antaget som Elev. (Giv de to unge dygtige Mænd lidt højere Løn).

Borgmester, Udvalg og Kæm-nerkontor arbejdede udmærket sammen, hvilket er en første Be-tingelse for, at det kan gaa Kom-munen vel.

Vel har vi ikke klaret os ved egen Hjælp i den forløbne Valg-periode. Staten har maattet træde støttende til; men efter at alt er bragt i Orden, saa Ministeriet har kunnet faa korrekte Oplysninger om alle Forhold, har det altid stil-let sig meget velvilligt overfor Kommunen.

Det mest saarbare Punkt i Kom-munens Husholdning for Tiden er de manglende Legatmidler, som Ministeriet aldrig bliver træt af at forlange indbetalt.

H. P.

I Bornholms Sociald. fra 6. ds. findes følgende, antagelig indsendt af Bladets herværende Meddeler:

Listeforbund mellem „Den kommunale“ og Vælgerforeningen?

„Den kommunale Vælgerfore-ning“ her i Kommunen afholdt for-leden sin ordinære Generalforsam-ling. Her vedtoges bl. a. at søge Listeforbund mellem „Den kom-munale Vælgerforening“ og „Bor-gerforeningen“ viser med tilstræk-kelig Tydelighed, at man anser de to for at være saa nogenlunde to Alen af et Stykke. Hvilket jo da ogsaa er rigtigt nok. Der er vir-kelig ingen Grund til at lade sig bluffe af, de optræder under to forskellige Betegnelser. De, der gør det, tager nemlig meget fejl“.

Nu kan man jo ikke vente sig alt for megen Viden af Bladets Meddeler; hans Meddelelser inde-holder som Regel kun, hvad der har staaet i andre Blade, eller hvad andre Mennesker fortæller ham. Af Møder og Sammenkom-ster overværer han kun, hvad der hører Partiet til, derfor burde han helst undlade at give Meddelelser om andre Partiers Møder.

Man kunde dog være berettiget til' at tro, at Hr. Laurits Petersen, der har været Byraadsmedlem i snart 30 Aar, vidste Besked om, at en Forenings Generalforsamling ikke kan vedtage, at der ved Valg indgaaes Listeforbund med en an-den Forening; en saadan Overens-komst kan kun slutes af Stillerne paa begge Foreningernes Lister, og Loven forlanger alle Stillerne Underskrift paa Meddelelsen om, at der indgaaes Listeforbund.

Borgerf. har endnu ikke forhand-let Sagen om Opstilling af Liste til Valget, men jeg tror, jeg nød-vendigvis maa bedrøve Hr. Pe-dersen med, at der ikke bliver no-gen Fællesliste for Borgerforenin-gen og den Kommunale Vælger-forening. Skulde vore Stillere se-nere tage Bestemmelse om Liste-forbund med en anden Liste, vil Foreningen, der paa alle Omraader er frisindet, antagelig ikke blande sig i Sagen. Hr. Pedersens Parti, der jo ogsaa har arbejdet udmær-ket sammen med vor Gruppe i Byraadet, har jo Lov til at tilbyde os et Samarbejde. Borgerforenin-gen, der er upolitisk, arbejder gerne sammen med alle hæderlige Mennesker, der vil gøre et Arbejde til Gavn for vor By; bare vi kan enes om Betingelserne. En af disse er, at Medlemmerne af det nye Byraad, ligesom det nuværende, ikke staar i Gæld til Kommunen.

Alle Borgerforeningens Vælgere bedes huske, at vor Generalfor-samling med Opstillingsmøde af-holdes paa Forsamlingshuset „Hammershus“ Fredag d. 10. ds. Kl. 8. Mød talrigt frem.

M. Bloch.

Pær Husmanj.

Mel: Min Fader han var Fiskermand.

Pær Husmanj hør mæn te di små, minj Hytta e mæn så som så, for Stormana va nagga, Fæm Grisa å tre, fira Kjør, mit Kjøretøj en Trilebør. Kanj ente gå å sagga å varra finer Hagga.

Men Solsjen fijkj ja på min Vaj, å Larkan synger au for maj frå Mårn te Autan sila. Å livel Jemmed hæjlut e, i Havanj granja Blomster me, en Konna au så vila, å Bælla, frækka, snila.

Når Hånanj gåler på sinj Pinj, så stå vi op, så glå i Sinj, for vi hå nok å sjødda. Ja, altid må vi fnatta på,

vi jælpes te å sysla å. Vi mena om vår Krødda, som Fåulinj om sinj Rødda.

For Roarna ska lugges me, her Horrenj åu kanj jælpa te, hanj bruggar got sinj Niva. De ona hå vi rapt forgat, ja glår å villuer tår fat me Spå å Sajs å Kjiva, å Konnan me sin Riva.

A hår ja mæn et fattit Bo her hår ja Lokka, Fred å Ro, å Føn te maj å mina. Å derfor vil ja varra glår, å takka for ded, som ja hår. For Mårndånj inte ina, ded samma sajer Trina.

Otto J. Lund.

Karneval.

—:—

Karnevall Er Ordet alene ikke nok til at kalde Glimtet af Mun-terhed frem i de unges Øjne — til at drømme om en Aften, da vi var med i Legen, da Lys og Fest og Farver satte vort Sind i Bevægelse og fik os til at glemme Dagligli-vets større og mindre Bekymrin-ger og Kampe.

For en Stund lod vi os ikklæde spraglede Klædebon og indrullede os under Prins Karnevals glade Regimente. For en Aften blev Naad-lersken fra den larmende Fabrik til den allersarteste lille Prinsesse med gylden Papkrone over de viltre Lokker. Orkestrets vuggende Melodier, Guldregn og Konfetti, der daler ned fra Loftet, kalder Rødmen frem paa hendes Kinder, og Glansen i hendes Øjne. Hun glemte Fabriken og de snurrende Maskiner. Hun var Prinsesse nu, der med smaa sirlige Trip i de smaa Guldsko traadte Dansen med Skorstensfejeren, der havde udvist den næsten olympiske Dristighed at inklinere for den fine Prinsesse.

Han havde sværtet sit Ansigt sort som en rigtig Skorstensfejer. Hun saa kun hans skinnende Tæn-der og læste Beundringen i hans Øjne. I det daglige Liv var han maaske en fin Direktør eller maa-ske Greve. Hun viste det ikke, fik det maaske heller aldrig at vide. Men denne Uvished var det jo og-saa, der i sig selv var Eventyret.

Vi ikklæder os Dragter, som vi ellers til daglig vilde studse over, dersom vi saa vore Medmennesker bære dem. Vi gemmer vore An-sigter og Dagliglivets Bekymringer bag de kulørte Masker. Men for en Aften og Nat kun — og saa er Eventyret og Karnevallet forbi. Og Dagen efter sidder den lille, flittige Naadlerske igen ved den brummende Maskine, Dagliglivet har atter grebet hende, men i hen-des Øjne tændes nu og da et Glimt af Længsel og Glæde, medens Erindringen flagrer gennem Sindet.

Men der er imidlertid Steder, hvor Prins Karneval regerer ikke blot en Aften og Nat eller nogle Dage, men i flere Uger — hvor ikke blot en enkelt lukket Festsal er hans Rige, men hvor hele Byer maa bøje sig under hans Scepter.

Saaledes i Sydtykland — i Storstæderne langs Rhinen — i Rom, Venedig og Nizza. Der fej-rer man endnu Karneval efter gammeldags Skikke. Om end ikke i saa lange Perioder som dengang for Aarhundreder tilbage. Thi da nøjedes man ikke med blot nogle faa Uger, naar Prins Karneval spillede op til Fest. Nej, mindre end hele Tidsrummet fra Hellig-trekonger og til Askeonsdag kunde ikke gøre det. Det var jo Tiden før Fasten, og man maatte forbe-rede sig til „Farvel'et til Kødets“, saaledes som Ordet Karneval er

udlagt. Man gik Fasten — en lang og alvorlig Tid — i Møde og maatte saa mere sig lidt forinden, saa man havde noget at staa imod med, naar den Tid kom. Og man morede sig til Gavns.

I hele den lange Tid svang Skræ-dersvenden sin Kaarde som den fribaarne Riddersmand, Prins Kar-neval havde slaadet ham til.

Saa længe vandrede den fine og rigtige Prinsesse forklædt som en lille fattig Pige med Svovlstikker — og den ellers i det daglige Liv saa strenge og alvorlige Raad-stueskriver tumlede sig nu som en symftig og forsoren Landevej-ens Ridder med Tidsler i Straa-hattens flækkede Puld, medens Stodderen kroede sig som Konge. Det var herlige Tider, der skulde oprinde, naar drønende Kanonsa-lutter forkyndte, at nu tog Karne-vallet sin Begyndelse, og at de re-spektive Statholdere overgav By-ens Nøgler til Prins Karneval. Tæt pakket stod Publikum i Gaderne og ved Vinduerne og hilste Prins Karneval, naar han holdt sit Ind-tog siddende paa en mægtig Sejrs-vogn, der ragede op til Husenes første Etager, og naadigt hilsende til højre og venstre.

Og efter ham fulgte de forskel-lige Optog — Blomsterskibene og Vognene med Militærmusiken og saa de Tusinder og atter Tusinder af glade Indbyggere og Gæster i maleriske Forklædninger og for-underlige Masker. Det gjaldt jo om ikke alene at more sig selv men ogsaa andre. Det kunde un-dertiden være pragtfulde Scener, der udspillede, og hvor hvert Op-tog og de enkelte Dragter og For-klædninger ofte var rene Kunst-værker og havde kostet Formuer.

Under Sang til klingende Mu-siktoner dansedes der paa Gader og Stræder. Byerne var med et Slag forvandlet. Alvoren var lyst i Band for en Tid. Mottoet over-alt var: Liv, Glæde og Glemsel.

Dækkede af Blomster over Vogn-stang og Hjul snoede Ekvipager sig gennem de dansendes Rækker. Den ene skønnere og pragtfuldere end den anden. Den ene skjult af dejlige Mimoser — en anden af duftende Roser og en tredie og fjerde af Violer og Kamelier. Fra Vogn til Vogn — fra Tribune til Tribune regnedet det med duftende Buketters ufarlige Skyts, der snart dækkede den ganske Vej, og hvis tunge Vellugt kun gjorde Festen endnu dejligere.

Saaledes var Karnevallet i gamle Dage. En lang og munter Periode der brat sluttede som den var be-gyndt — med drønende Kanon-salut. Prins Karneval nedlagde sit Scepter, og Fornuften sad atter til Højbords. Skrædersvenden vendte med et Suk tilbage til Naal og Traad og Slottets Døre aabnede sig for den fine Prinsesse — og den fremmede rejste bort.

Fra Uge til Uge.

—o—

L. S. i Olsker

afholdt i Onsdags den ordinære Generalforsamling paa Forsam-lingshuset.

Efter at man havde sunget: „Helt tungt han efter sig Foden drog“, overtog Hansen, Risegaard, Hvervet som Ordfører.

Formanden og Kassereren af-lagde Beretning af Regnskabet, som godkendtes.

Til Bestyrelse blev Alfred Pe-tersen, Allinge og Charles Thor-sen, Olsker nyvalgt, medens Niels Riis og August Olsen genvalgtes.

Christiansen, Frydenhøj, valgtes til Revisor. Derefter holdt Brandt, Degnegaard, et godt og interes-

sant Foredrag.
Saa samledes man om Kaffe-
bordet, hvor der fandt en livlig
Diskussion Sted.
Samtidig gøres opmærksom paa
at L.S. i Olsker, ogsaa omfatter
Allinge-Sandvig.

Harmonika-Koncert.
Ved Frelsens Hærs Vinterfest i
Hasle spiller Svensk-amerikane-
ren Oskar Linden, Lørdag Aften.
Han er Virtuos paa dette Omraa-
de og har bl. a. spillet 12 Aar i
Amerika.

Bornholmerkomedie
„Strångårdsotrana“ hedder en
paa Sydlandet forfattet og indspil-
let Bornholmerkomedie, der i Nexø
er spillet 3—4 Gange og gjorde
megen Lykke. Gymnastikforenin-
gen har sikret sig de flinke Dilet-
tanter, der spiller paa Søndag Af-
ten paa Christensens Sal. Sømands-
foreningen indbydes og der for-
ventes fuldt Hus.

Rettelse.
I Hr. H. P.s Artikel i forrige
Nr. „Hvad der er udrettet“ var
Provst Sodemanns Navn fejlagtigt
anført som Solomon.

Brugt Tøj til Salg.
1 saa god som ny Kjole 40 Kr.
1 god Diplomat 20 Kr.
1 saa god som ny Diplomat-
Habit 110 Kr.
1 stor god brun Habit 70 Kr.
1 lille Parti blaa Vare, indkøbt
særlig billigt, sælges i Habitter
a Kr. 87—90, Værdi 110—115.
1 lille Parti i Habitter a 70 Kr.
1 Stk. Vinterfrakkestof, blaa Velur
sælges i Frakke (15 pCt. Rabat.)
Paa alt bestilt Arbejde i denne
Maaned gives god Rabat.

NB. 1 godt Komfur med Mes-
singelænder sælges for 20 Kr.
Køkken-Bouffet med Skab sæl-
ges billigt.

Skræder Ipsen, Allinge.

**Meddelelse fra
Allinge Apotek.**

Da det i den senere Tid er gaaet
meget smaat med at faa udsendte
Regninger betalt, vil jeg tillade mig
herigennem indtrængende at op-
fordre mine mange Skyldnere til,
naar Optræderen kommer, at be-
tale den Medicin, som paa Kredit
er udleveret af Lægen i god Tro
til det ærede Publikums Betalings-
vilje og Betalingsvne. — De, der
ikke kan betale, maa naturligvis
henvende sig til deres Kommune
om Hjælp, naar det drejer sig om
Medicin.

Jeg haaber oprigtigt, at nærvæ-
rende Appel til mine Medmenne-
skers sunde Fornuft og gode Vilje
vil bevirke en Bedring, da jeg el-
lers nødsages til at træffe Dispo-
sitioner til en Ændring af For-
holdet med Hensyn til Udlevering
af Medicin paa Kredit til usolide
Betalere.

Ærbødigst
F. W. Madsen.

Frugttræer
ønskes byttet med Foderroer og
Halm.

Hallelyst. Allinge.
Telefon Sandvig 6.

2 Værelsers Lejlighed
med Have til Leje. Ogsaa Jord.
Henvendelse til Stenarb. Carlo
Olsen, Danchels Hus.

AS.Hjælpeforening
afholder Generalforsamling paa
Forsamlingshuset Hammershus
Tirsdag den 14. ds. Kl. 7,30
Bestyrelsen.

Frelsens Hær, Hasle.
Fredag og Lørdag Vinterfest.
Kl. 8 Lørdag Underholdning af
Harmonikaspieler Oskar Linden.

Allinge-Sandv. Gymnastikforening

Søndag d. 12. ds. Kl. 8 opføres paa Christensens Sal
— Dilettantkomedien „Strångårdsotrana“ —
Billetpriser: 1. Plads 1 Kr. 2. Plads 75 Øre, Børn 35 Øre, derefter Bal.
Sømandsforeningens Medl. indbydes. Forsalg af Billetter hos Cigar-
handler Joh. Madsen.
NB. Torsdag den 16. ds. Ekstraordinær Generalforsamling i Have-
stuen. Medlemmerne bedes møde talrigt op.
Bestyrelsen

Vi har mange Rester endnu.

Benyt derfor Lejligheden til at købe billigt.

Bomuldstøj og Zephyr
til Forklæder og Dynebetæk i svær, ægte Kvalitet
fra 55 Øre m.

Et Parti svær, kipret Fløjl
udsælges for 150 Øre m.

Nordlandets Handelshus.

Udsalget fortsættes ca. 14 Dage endnu.

Benyt Lejligheden til at købe godt og billigt.

Et Parti Lama Krøldstæpper 125×180 cm m. smukt
blomstret Betæk sælges for Kr. 9,45 —s aalænge Forraad
haves.

Magasin du Nords Udsalg
ved Victor Planck, Allinge.

BRØDRENE ANKER, HASLE

JERNSTØBERI & MASKINFABRIK.

Ajlepumper - Vandpumper - Varmtvands-Anlæg,

Ekstra søde og saftige Jaffa-Appelsiner
og spanske do. (Bjergfrugt) er hjemkommen.
Dem skulde De smage.
Marckmann, Hasle.

Sidste Dag for det store Udsalg er Lørdag den 11. Februar

De sidste Rester sælges til særlig
nedsat Pris. Benyt derfor Lejlig-
heden til at gøre Deres Indkøb hos

Th. Holm, Allinge Messe.

De Averterende

anmodes høfligst om at indsende vort Tilgodehavende for Annoncer
paa tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den
billigste og bekvemteste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa
være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem
behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvit-
tering paa Postbeviset.

Alle Tryksager

saasom

Regninger, Meddelelser, Konvolutter,
Dags-Dato, Vekselblanketter,
Visitkort og Takkehort,
Love og Regnskaber,
Sange og Salmer,
Medlemskort

leveres bedst og billigt fra

Allinge Bogtrykkeri.

Chr. Dideriksen, Rønne.

Bogbinderi og Protokolfabrik. Møllers Eftfl.

Telefon 865. — Værksted: St. Mortensgade 4. — Butik: Vestergade 3.

Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.

I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.

Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

AVERTER I NORDBORNHOLM

Hus med Hønseri

og 1,5 Td. Land Jord er meget
billig til Leje straks eller 1. Marts.
Henvendelse til Knud T. Svendsen,
Baadstadgaard, Rø.

Halm til Salg

hos Olsen, Kobbegaard, Østerl.

Kød, Flæsk, Pølser

modtages fremdeles til Røgning.
Hentes og bringes overalt.
Slagter Phillipsen, Sandvig, Tlf. 19.

Stor 2 Værelsers

Lejlighed med stort Køkken, Vand,
Gas, elektrisk Lys og W C er til
Leje 1. Marts eller senere.

Jacob Larsen, Allinge.

Tejn Brugsforening

afholder ordinær Generalforsam-
ling Fredag den 17. Februar Kl. 3
paa sædvanlig Sted og sædvanlig
Dagsorden samt Ændring af § 4,
Stk. 6. — Intet Bortsalg af ud-
rangerede Varer.

Bestyrelsen.

2 br. Skomagersymaskiner

og et **Bornholmerur**
er billigt til Salg.

Skom. Emil Pedersen, Allinge.

Varm Blodpølse

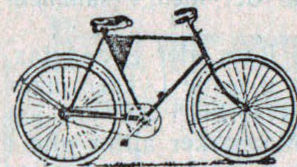
faas hver Fredag.

Johanne Hansen, Lindepl.

Dynamit.

Sprængkrudt, Fænghætter, Traad.

J. R. Hammer, Gudhjem.

Cykler
repareres
bedst og
billigt..

Allinge Cykleimport.

HENRY NIELSEN, Havnegade.

Et Parti

Dame-overtræksstøvler
udsælges til ca. halv Pris.

C. Larsen, Vestergade.

Klemensker.

Flere Sæt Træskostøvler og Træ-
bunde-Støvler, tørre gode Elle-
Træsko og en Del Skafestøvler
(brugte) er til Salg. Nye Bunde i
Træsko. Reparationer udføres me-
get billigt.

Jens E. Schou ved Klemens Kirke.

Bornholms

Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten af Indskud er paa
3 Mdrs Opsigelse 4,5 pCt. p. a
Alm. Sparekassetilkaar 4

Boxer udlejes.

Kvinder - Ægtefolk
Vi sender Dem gratis Bogen
om, hvorledes
Børnesødelser kan begrænses,
rigt illustr., udarb. af Læge
med Svar paa alle fortrol.
Spørgsmaal om Fødselskontrol samt vort
illustr. Klog. over byg. Artikler. Vedl. 50
Øre. Frim. t. Eksp.omk. og skriv til Syge-
plejemagasin Afd. S.B., Vesterg. 3, København K.

Fest

uden Sange er ikke
nogen rigtig Fest!

En Festsang kan ikke undværes
ved festlige Lejligheder, hvad en-
ten det nu er Sølvbryllup, Bryllup,
Konfirmation eller anden Familie-
eller Foreningsfest. — En Festsang
kalder det Humør frem, som skal
til, for at Festen kan blive vellyk-
ket. En saadan Festsang faar De i
Allinge Bogtrykkeri.

Ryg
„Blaa Shag“
(200 Gram 1 Kr.)
til Hverdag og
„Blaa Nøgle“
(50 Gram 50 Øre)
om Søndagen.

Faas hos alle
Købmænd og Cigarhandlere

Elegante Visitkort

50 Stk. med Navn 2 Kr.

TAKKEKORT billigt.

Allinge Bogtrykkeri.

Niels V. Grooss

Blikkenslager.

Aut. Gas- og Vandmester.
WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg
Tilbud og Overslag gratis.

Marckmanns Bog- og Bladhandel

modtager

Annoncer og Tryksager
fra Hasle og Omegn til
Nordbornholms Bogtrykkeri.

Trykprøver forefindes.
Priser opgives.

Gornitzka, Allinge.

Aktieselskabet

Hasle Bank

modtager Indskud paa Ind-
laansbog og Folio, Terms-
ydelse til Kreditforeninger,
ordner Kreditlaan m. m.

Ca. 10 Kr. daglig

kan tjenes ved Salg af paategnede
Broderier og Hjemmearbejde.
Prøvearbejde. Prisliste sendes
overalt.

Haandgerningshuset, Aalborg.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a
5 kg (ca. 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Søger De en Livsledsagerske,

skal den gamle Cykle sælges, ønsker De
Afgang over Deres Ejendom forbudt,
har De fundet et Par Galoscher, skal
der være politisk Møde eller Bal, har
De Kreaturer til Salg eller vil De
tøbe jaadanne, har De faaet nye Va-
rer hjem, paatager De Dem Reparati-
oner, har De startet en ny Forretning —
hvorfor skal Gult saa faa det at vide,
hvís De ikke averterer i det Blad, som
virkelig læses.

Forretningskonvolutter

sælges med Firma for kun 8 Kr.
pr. Mille.

Allinge Bogtrykkeri.

Spegesild

er til Salg. Chr. Vang, Helligper.
Tlf. Hasle 82 u

Solid Skotøjsreparation

til billige Priser.

Skomager Hammer, Nørregade.
HASLE.

Vintersprøjt. og Beskæring

udføres. . Bestil i god Tid Lind-
green. Ring til All. 46 eller 68x.

KLODEN RUNDT.

En Bil paa 34 Aar.

Danmarks ældste Bil menes nu at være fundet. Den tilhører Auto-forhandler H. Dau, Svendborg. Det ærverdige Køretøj er en »Oldsmobile«, Model 1899, som trods sine snart 34 Aar endnu larmer troligt rundt paa en Cylinder.

* * *

Et tusindaarigt Krigsminde.

I Aar er det 1000 Aar siden det navnkundige Slag mellem de germanske Stammer og de ungarske Horder fandt Sted i Harzen. Man formoder, at Slaget, det saakaldte »Riade«, har staaet ved Ilfeld, men derom strides de Lærde. Herved frigjorde Germanerne sig fra fremmed Overherredømme, og Sejren vil paa 1000 Aarsdagen, den 15. Marts, blive mindet overalt i Harzen.

* * *

Ved Solfaldstid.

Af Bertel Lunderskov.

—o—

„Naa, lille Mor — kommer du ikke? Vi skulde da ellers have vor lille Spadseretur i Aften som sædvanlig.“ Den gamle Provst satte sin solfalmede Straahat paa Hovedet, stak den lange Pibe i Munden og satte sig paa Terrassen for at vente paa Provstinden, der sikkert nok snart vilde komme, det var han overbevist om.

Og et Par Minutter trippede de to Gamle over Gaardspladsens Grus og ned i den kære Have, hvor Roser og Caprifoler duftede dem deres Velkommen imøde, og hvor Løvgangen bredte sit grønne Tag over deres Hoveder. Da de naaede Bænken under den store Hægebirk, satte de sig. Det var deres Yndlingsplads. Derfra kunde man jo se vidt ud over de sollyse Enge til Bøgeskovene derovre hinsides Aaens blaa Baand og til det gamle, hvide Kirketaarn, der kiggede frem over Trætøppene. Provsten tog sin Hustrus rynkede Haand i sin — det var saadan bleven ham en Vane — og saaledes sad de der som saa mangen Gang før og saa paa, hvorledes den synkende Sol forgyldte Træernes Toppe, før den forsvandt bag Skoven.

Der gled et stille Smil over Provstindens blide, furede Ansigt. „Ja, Adolf. Da vi første Gang sad her sammen, vi to, da var vi begge to langt, langt fra Solnedgangen. Kan du huske, hvor vi drømte og byggede Luftkasteller sammen? Men vi drømte rigtig nok ikke om, at vi skulde komme til at bo her i den gamle Præstegaard, vi var saa glade for.“ — „Ja, det var Foraars den Gang. Foraars for os,“ sagde Provsten tankefuld og tog Piben fra Munden. „Alt var saa smilende lyst — jeg kan gerne sige, at Forhaabningernes Frugtblomster dryssede deres Blade over vor Vej.“ — „Saa kom du forstaar at udtrykke dig, Adolf,“ sagde Provstinden stolt, „ja, du har saamænd Ret! Tænk, alle de Aar, der ligger bag ved os med Lys og Skygge — gode Aar og onde Aar. Aa, du, jeg er næsten glad over, at Tusmørket nu er kommet.“

„Ja, jeg er ikke bange for Mørket, det dybe Mørke! Jeg siger blot: Gud signe den sidste Solnedgang!“

Provstinden lænede sit hvide Hoved mod hans Skulder. Hun saa ud over det Landskab, som var bleven hende saa kært, og Tankerne gik tilbage med Minderne fra de svundne Dage.

„Hør, Adolf!“ sagde hun. „Jeg tænker paa, om vor store Dreng og hans Hustru engang skal sidde, ligesom vi nu, og vente paa Mørket?“ — „Ja, jeg ved ikke,“ svarede Provsten alvorligt. „Livet leves ikke mere paa samme Maade som før. Man har ikke mere Tanke for den hyggelige Krog langt borte fra Alfavej! Vi hører jo til en svunden Tid, Laura, en Tid — ja, jeg synes, det var en Tid, da Hjertet var større og Tænkningen mindre. Vi tænkte jo ogsaa — paa vor Maade, men uden Bitterhed. De unge, de ser straks Tornene, naar de vil plukke Roserne, det er, ligesom de ikke forstaar at fjerne dem med Nænsomhed og Varsomhed! Men du, Laura, se, der gaar

Lise og Kandidaten,“ hviskede han i det samme og pegede med Pibespidsen ned over Haven. — „Vor egen, kære lille Pige — tror du, de forstaar hinanden, de to?“

„Jeg tænker det næsten, Far — og saa flyver vel snart vor sidste ud af Reden, og saa bliver det Slut med Kvadderen.“ Provstinden sukkede let.

„Aa, det gemmes dog som et Ekko baade i Sind og i Hjerte,“ svarede Provsten. — „Vore Børn har altid deres Hjem her, og maaske faar vi nye, smaa Fugleunger her i den gamle Rede.“ Provstinden nikkede.

„Du forstaar altid at finde Trøst — og du har ogsaa Ret i, hvad du sagde, at man kan være rig, meget rig i Mindet — det ved jeg bedst nu, da Solen synker. Jeg synes, jeg aldrig har været min egen Ungdomstid saa nær som nu, og naar jeg ser Lise og Kandidaten gaa derhenne, er det for mig, som var det igen dig og mig, der vandrede under de samme gamle Træer og vævede Drømmenes Lykkespind. Men se — nu kommer det!“

Lises lyse, krusede Hoved og blaa Kjole skimtedes først mellem Træerne, saa kom han bagefter lidt langsommere, men dog med sikre Skridt.

Lise havde nok intet at sige. Hun satte sig blot ved Siden af Moderen og lagde Armen om hende. Kandidaten gled over til Provstens Side.

„Vi sidder her og ser paa, hvorledes Solen gaar ned,“ sagde Provsten, — „det vækker saa mange Tanker og Minder.“

„Gaar den ned?“ udbrød Lise drømmende. „Jeg synes, det er, som om den netop staar op.“

„Ja, det er maaske din Sol, Lisesmor.“ Provstinden smilede kærligt til hende. „Ungdommens dejlige Midsommersol, som lyser næsten hele Døgnet.“

Lise sad tavs og legede med en lille Buket Markblomster. Pludselig saa hun op med et klart og lykkeligt Blik i sine Øjne og sagde langsomt:

„Det er saa underligt at tænke sig, at Verden, der dog er saa stor, saa rig, saa underlig, maaske alligevel kun har nogle faa Hjem, hvor man er saa lykkelig som vi. Hvordan kan det hænge sammen, Far?“

„Ja, kære Barn, der er saa faa, der forstaar at gribe Lykken, naar den gaar os forbi! Ser du, jeg tror, at vi Mennesker altfor ofte i vort Hastværk og Jag render vor egen Lykke overende for at naa rigtig hurtigt frem. Og saa bilder man sig altid ind, at den Lykke, vi søger, absolut skal være saa overvældende stor. Lykken er maaske blot en lille Solstraale.“

„Har man blot fanget den rette Solstraale, kan man nok være lykkelig siden,“ indskød Kandidaten, og hans Blik søgte Lises.

Provsten og Provstinden kastede ogsaa stjaalne Blikke til hinanden. Jo, jo — hun var nok flyvefærdig, lille Lise. — Reden vilde snart blive tom!

Atter tog Provsten Hustruens Haand, og i Tankerne gik de henimod Skumringen, mod den sidste Solnedgang efter et langt, indholdsrigt, lykkeligt Liv.

KLODEN RUNDT.

—o—

Postautomobiler med Larvefodder.

For at kunne bestride Befordringen af Post og Passagerer i Bayerns og Schwarzwalds Bjergegne om Vinteren, naar Sneforholdene gør det umuligt for de almindelige Postautomobiler at komme frem, har Postvæsenet anskaffet adskillige Motor-køretøjer med Larvefodder. Dersom Forsøgene falder heldigt ud, vil der blive indsat saadanne Køretøjer paa alle Ruter, der fører til Vintersportsstederne med vanskeligt Terræn.

* * *

Christiansborg Slot er nu endelig helt færdig.

Nytaarsaften lagde Haandværkere og Dekoratorer sidste Haand paa Udsmykningen af den nye Tronsal i Christiansborg Slot, og dermed er den vældige Bygning endelig helt færdig, men der er da ogsaa gaaet 25 Aar, siden Kong Frederik den Ottende nedlagde Grundstenen til Slottet, og 29 Aar, beregnet fra den Dag, Konkurrencen var afsluttet.

Wagner-Cykhus i Berlins Statsopera. Aar 1932 har været et »Goethe-Aar«. I samtlige Operaers og Koncerthuses Programmer for næste Aar spiller Wagner en stor Rolle. Statsoperaen i Berlin foranstalter saaledes i Maj og Juni en Wagner-Cyklus, der vil være tolv Aftener. Fem af Operaerne vil blive nyiscenesat, og Operaen »Liebesverbot« vil ved denne Lejlighed for første Gang blive opført i Berlin. Medens Wagner levede, blev den kun opført en Gang — i Magdeburg — og Manuskriptet er først blevet trykt i 1925.

* * *

25 Aars Jubilæum.

Landsforeningen »Dansk Arbejde« kan i Aar fejre 25 Aars Jubilæum, en Begivenhed, som bl. a. fejres med en stor Jubilæumsudstilling, der afholdes saavel i Industribygningen som »Forum« i København.

Velgører uden at vide det.

Af M. Channing.

—o—

Taarnurets dumpe tolv Slag fik Fyrst Dimitri Ivaloff til mekanisk at føle i Vestelommen efter det Ur, der nu i tre Uger havde haft Ophold i en Pantelaans Skuffe. I seksovtredive Timer havde han intet spist. Taagen blev med hvert Minut tykkere og tykkere — en klam Fugtighed osede op fra Floden og dækkede alt med graat Slør.

Med Pegefingeren skrev han langsomt Ordet „Nadia“ paa Ryggen af Bænken paa Thems-Kajen, hvor han sad. Ved Skæret af Gadelygten lagde han Mærke til, at det Stykke Seglgarn, hans ene Støvle var bundet med, var gaaet i Stykker, og da han bukkede sig ned for at binde det, gik Sikkerhedsnaalen op, som holdt hans Jakke sammen.

Uvilkaarligt mindedes han en Aften i Slottet i Petrograd, da Czaren egenhændig fæstede en vis, meget attraaet Dekoration paa hans Bryst — mens denne Naal var en, han havde fundet paa Gadens Brosten udenfor et Filmsteater. Han gøs, da han kom til at huske Filmens Titel: „Mørkets Engel“. — Hvad, om en Mørkets Engel skulde passere gennem et koldt og bart Værelse, hvor en ganske ung Pige laa syg og lyttede efter hans kendte Trin?

Nadia var hans Datter. Hun var sytten Aar og alt, hvad han havde tilbage i Verden — men hun laa for Døden. Den travle lille Læge havde sagt ham det for tre Dage siden. Selvfølgelig den gamle, gamle Historie: „Kun et Ophold i et varmere Klima vilde redde hende.“

Hun lignede sin Mor. Ligesaa smuk, ligesaa kærlig, ligesaa toset stolt af ham endnu! Endnu i Morges, før han drog ud paa sit sædvanlige Togt efter Arbejde, havde hun sagt, at Tanken om, at hun var en Ivaloff, gjorde det lettere for hende at bære deres Fattigdom.

Mon hun — tænkte han — vilde have ment det samme, om hun havde set sin fyrstelige Fader for en Time siden springe frem og aabne Døre til Biler udenfor Restauranter, hvor han før havde været en hædret Gæst? Den Slags fortalte han hende aldrig.

Synet af de tavse Baade, der gled henad Vandet, mindede ham om hans egen elegante Motorbaad fra de gode Dage. De mægtige Lysreklamers rødlige Glød ovre paa den anden Bred fik ham til at tænke paa Glansen af de berømte Ivaloff-Rubiner, naar Nadias Mor bar dem i Kejser-slottets Lyshav. Den Sensation, det vakte, da man fik at vide, at Bolschevikregeringen havde solgt dem for en Tiendedel af deres Værdi, var endnu Samtaleemne i Europas Hovedstæder.

Langsomt løsnede hans kolde Fingre Naalen og følte efter i Inderlommen, om Passet var der. Han sad længe og stirrede paa det, som om det nu laa aabent paa hans Knæ. Han saa et Billede af sig selv i Gardens Oberstuniform smile op mod ham. Under-neden stod hans Fødeaar: 1879. — Det var ingen ond Drøm! Han, dette lurvede Fugleskræmsel, var Fyrst Damitri Ivaloff! Langsomt foldede han den irgrønne Bog sammen og stirrede ud i Taagen — uden at se.

En Mand stod stille under Lygten. Den udsultede Russers mørke Øjne opfattede hver Enkelt-hed i den Nyankomnes Ydre, hans elegante Laksko, den skinnende Silkehat og den Maade, hvorpaa den fede Nakke buldnede ud over den hvide Flip. Midaldrende, undersætsig og absolut velhavende at se til, som han var, gjorde han ikke Indtryk af at være engelsk. Øjensynlig stod han stille for at faa sin Cigar tændt. Han rodede i sine Lommer efter en Tændstik. Et Øjeblik efter naaede Røgen fra en fin Cigar hen til Russeren paa Bænken. Synet af en fed Pakke fremmede Pengesedler, der aandsfraværende var taget op af en Brystlomme og blev holdt i den ene Haand, mens den Fremmede knappede sin Pelsfrakke, fik ligesom noget til at gaa itu i Ivaloffs Hjerne. Var det ikke Skæ-bnen, der fristede ham ved at række ham Nøglen til den Port, gennem hvilken Nadia kunde naa det Land af Sol og Sundhed, hun trængte til?

Ved Gud — Nadia skulde red-des!

Han rejste sig op og stod lidt i Skyggen af et Træ og iagtto den fremmede. Med et Panther-spring var Ivaloff over den Fremmede, hans sende Fingre borede sig ind i den fede Hals. Det var, som han igen drømte en rædselsfuld Drøm — det maatte være et Mareridt — det var et Mareridt! Og hvad kunde det gøre, om man gav saadan en Drøm frit Løb?

Den Fremmede gav saa en Grynten fra sig, sank sammen i Knæene under Russerens Vægt, mens hans Øjne angstfuldt stirrede ind i Angriberens; forgæves søgte han at sno sig ud af dette Gerntag. Kampen var snart forbi. En underlig Følelse af Op-løftelse greb Ivaloff, da hans Fingre lukkede sig om de knitrende Banknoter. Og saa var han gemt bag Taagens tykke graa Slør. Hans Fødder havde som Vinger, men han tvang sig til at gaa langsomt. Og da han kom til Huset, gik det fod for fod op ad de mange Trapper til Værelset, hvor han og Nadia levede.

Med en mægtig Kraftanstrengelse tog han sig sammen og gik ind. Nadia talte til ham — han hørte det ikke. En uimodstaaelig Trang til at tælle Pengene havde besat ham. Han satte sig og tog dem frem. Hans Ansigt blev hvidt. Hvad var det? Hvad skulde det sige? Var det muligt? Du gode Gud — Sedlerne var ungarske Kroner! Deres samlede Værdi var højst nogle faa Francs! Sedlerne faldt ud af hans kraftløse Hænder. Var det for dem, at han havde solgt sin Slægts Ære og sat en Pris paa sit Hoved?

Han tvang sig til at tænke efter. Nadia og han maatte bort med det samme — før han kunde blive opdaget. Hurtig foer hans Haand op mod Brystlommen, og han rejste sig skælvende. Han havde glemt sit Pas paa Bænken ved Thems! — Hans Offer var omgivet af en lille Skare Nysgerige. En Politibetjent stod med Notebogen i Haanden for at gøre Optegnelser. Under Lygten stod en Reporter og malede flittigt op — han havde vejret en „god Historie“.

Det viste sig, at den svære Herre, der sad paa Bænken og gned sin ømme Hale, var en Ju-

velhandler fra Budapest, der lige var blevet bestjaalt for en Gedeskindspose, der indeholdt tredive historiske Rubiner. — Den Kendsgerning, at de var assure-rede for 10,000 Pund, vilde gøre denne lille Sag til Morgendagens Sensation for Bladet „Daily Telegram“.

Den svære Herre protesterede i voldsomme Udtryk mod, at der var nogensomhelst Grund for ham til at give Møde ved nogen Politistation — ialtfald ikke i Aften. Han havde jo opgivet Navn og Adresse og Telefon! Han følte sig syg og svag og ønskede blot at komme hjem. Hvis blot nogen vilde skaffe ham en Bil! —

Da Vognen svingede ind i Hovedgaderne, sad i dens ene Hjørne en svær, mørk og smilende Herre. Han tog en lille Gedeskindspose op af Lommen og vejede den tankefuldt i sin fede Haand.

Hele Dagen havde Ivaloff sid-det ved Nadias Seng og ventet paa Politiet. Nu kom der nogen opad Trapperne! Ved hver Af-sats tøvede Skridtene. Et Spørgsmaal blev gjort, og et eller andet groft Svar lød. — Endelig naaede Skridtene op til Døren! Langsomt aabnede Ivaloff Døren. Der stod et Ekspresbud udenfor. — „Bor der nogen her, der hedder Ivaloff?“

„Det er mig — hvorfor?“ spurgte Ivaloff med rystende Stemme.

„Værsgod, et Brev,“ sagde Drengen og rakte ham en Konvolut. Uden at vente susede Budet ned ad Trapperne, to Trin ad Gangen. De mørke, vilde Øjne gjorde ham bange!

Ivaloff aabnede Brevet med rystende Fingre. Der laa hans Pas, ans ubetalte Regning paa Husleje og et Nummer af „Daily Telegram“. Han lagde stille Passet paa Bordet. Saa aabnede han mekanisk Avisen. Fra dens For-side gloede en kæmpemæssig Overskrift ham imøde, undertegnet med blaat:

Stort Juveltyveri!

Ivaloff-Rubinerne igen! Et Forsikringsselskabs store Tab! Tyven slipper bort i Taagen!

Med en Naal i et Hjørne af Bladet var fastgjort en ny 100 Pundsnote og en lille Lap Papir, hvorpaa der med trykte Bogstaver blot stod:

„Med venlig Tak!“

Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Brevpapir Kvitteringer.

og iøvrigt alle Tryksager til Forretningsfolk, Foreninger og private leveres billigt fra

Allinge Bogtrykkeri.

Spar Penge!

Bestil derfor Habitten nu.

Ca. 30 Stk. Stof er fremlagt til meget nedsatte Priser.

C. Jørgensen's Skrædderi.

En Del Trikotage

sælges under Udsalget til meget smaa Priser.

Nordlandets Handelshus.